

ת"פ 4058/01 - מדינת ישראל נגד שלומי ארביב

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 17-01-4058 מדינת ישראל נ' ארביב(אסיר)
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עמית חומרה, עו"ד
נגד
שלומי ארביב (אסיר)
ע"י ב"כ מיכאל בוסקילה, עו"ד
הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו ביצוע עבירות החזקת סמ' לצריכה עצמית, נהיגה ברכב על ידי בלתי מורשה, נהיגה ברכב ללא ביטוח ולא לוחית זיהוי.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 16/08/35 בשעה 15:35 או בסמוך לכך, נаг הנאשם באופן מסוג אממה מביתו ברחוב ז'בוטינסקי באשקלון עד לרחוב טשרניחובסקי כשהוא נסע הולך וחזור ברחוב עד שהגיע לרחוב ביאליק והמשיך לביתו.

בנסיבות האמורות, החזיק הנאשם בכיס מכנסיו סמ' מסוכן מסוג חשיש במשקל 1.3 גרם לצריכתו העצמית.

את המעשים עשה כשהוא בלתי מורשה נהיגה, ללא ביטוח וכשאופנו ללא לוחית רישוי.

2. בمعנה מיום 07/09/17 ומיום 16/10/17 הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, כי החזיק הסמים המפורטים בכתב האישום, וכי הוא נעדר רישיון נהיגה ואין לו כספי ביטוח. עם זאת, כפר בהנIGATION באופןו.

3. השאלה שבמחלוקת - האם הנאשם נהג באופן מסוכן ביום האירוע?

נתוח הראיות

4. אומר כבר בתחילת כי לאור קשיים לא מבוטלים בעדויות השוטרים, לא ניתן לקבוע ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי

עמוד 1

עובדות כתוב האישום הוכחו במהלך הראיות, אך עדין מצאתי כי הנאשם ביצע העבירה המוחסת לו - נהיגה בהיותו בלתי מושהנה נהיגה ולא ביטוח.

5. השוטר אליהו יוסף תיאר בעדותו הראשית כי ראה את החשוד גורר את האופנוע, דבר המחזק את גרסת הנאשם, שמע רעש של התנועה, ראה את הנאשם חובש את הקסדה ונושא לעברו, תוך שה הנאשם חולף על פניו (**עמוד 6 שורה 16-18**).

על אף שהעדים טען כי מכיר הנאשם וזיהה אותו בזדאות (**עמוד 6 שורה 19 ועמוד 8 שורות 31-32**), ישנו קושי לבחון מהימנות גרסתו לאור העובדה כי לא ידע לומר איפה עמד ומזהה מרחק ראה הנאשם (**עמוד 8 שורה 21 ו- 26**). העד אומנם טען כי המרחק ממנו ראה את הנאשם היה מרחק קצר אך הדבר אינו עולה בקנה אחד עם טענת העד כי לא זכר דבר מהאיור בלבד המפורט בדי"ח (**עמוד 7 שורה 24**) - אם איינו זכר דבר כיצד ניתן לסמוך על עדותו כי זיהה הנאשם מרחק קצר?

זאת ועוד, בעניינים מהותיים שינה העד את גרסתו כך למשל בחיקירתו הנגדית טען לפטע כי **ראה** את הנאשם מתניע את הרכב (**עמוד 8 שורה 28**) בעודו הראשית הבahir כי רק שמע את רעש התנועה.

לא זו אף זו, מעבר לאמור לעיל, העד לא ידע לתאר אפילו את פרטי הלבוש של הנאשם (**עמוד 10 שורה 1 ו- 8**). דבר שהוא בו כדי לסייע בבחינת שאלת הזיהוי של הנאשם על ידו.

6. מעבר לקשיים שעלו מעדותו של השוטר אליהו יוסף, עדותו של השוטר דניאל לנקיי שהיא שותפה ביום האירוע, מערימה קשיים נוספים ומקשה על בית המשפט לקבוע ממצאים עובדיתיים על סמך עדויות השוטרים.

7. כמו השוטר אליהו יוסף, גם השוטר דניאל לנקיי טען כי ראה את הנאשם אוחז بيדו אופנוע והולך אליו כשהוא מכובה, דבר אשר מחזק את גרסת הנאשם, וכי שמע רעש התנועה של אופנוע (**עמוד 10 שורה 28-32**).

עם זאת, בשונה מעדותו של השוטר יוסף אליהו, שטען כי מיד עם תחילת נסיעת הנאשם זיהה אותו נהוג (**עמוד 6 שורה 16-17**), לטענת השוטר דניאל לנקיי, הוא זיהה הנאשם בהתאם לתיאור הלבוש - "ראיתי בנאדם עם אותו תיאור לבוש כמו שזיהינו את שלוני לפני כן... ראיינו את אותו תיאור לבוש עם קסדה בצבע אדום לבן, קסדה, הסתכלתי עליו מהצד לא ראייתי את הפנים...". (**עמוד 11 שורות 3-2**).

אומנם השוטר דניאל לנקיי, בהמשך עדותו, מבahir כי מאוחר יותר הנאשם חולף על פניו והוא זיהה אותו בזדאות כמו שנג באופנוע (**עמוד 11 שורות 7-6 ועמוד 15 שורה 12**), אך קיימת סתירה מהותית בין שני השוטרים באשר למועד בו ניתן היה לזיהות בזדאות את הנאשם.

זאת ועוד, בעוד העד תיאר את הנאשם כמי שלבש "טרנינג שחור" (**עמוד 10 שורה 25**), ובבהיר כי אם היה הדפס בולט על החולצה יש להניח כי היה מצינו (**עמוד 13 שורה 5**), תיעוד הנאשם מיום האירוע מעלה כי הנאשם לבש

חליפה ספורטיבית שחורה אומנם אך **קצרה** עם **כיתוב בולט בחזית החלטה (ת/3א)**.

איןני סבורה כי ניתן לתאר את שלבש הנאשם ביום האירוע כ"טרנינג שחור".

8. כך יצא כי שאלת הזיהוי, שהיא השאלה שעומדת לפתחי להכרעה, לא הוכחה דיה. עצם העובדה כי שוטרים טענו כי זיהו בוודאות את הנאשם כמו שנרג על האופננו, כאשר קיימת סתייה מהותית, באיזה שלב בהנאה זווהה הנאשם, לא ברור מה היה המרחק בין השוטרים לנאשם ומאייה נקודה זיהו אותו, שכן אם ספק סביר באשר לבוש הנאשם, הרי שלא ניתן לומר, ברמה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם זווהה כמו שנרג באופננו ביום האירוע.

9. גם עדויותיהם של יתר השוטרים שנרכחו באירוע, אין בהם כדי לשנות את קביעתי דעתן.

השוטר אליו פחימה, שקיבל דיווח מהשוטר דניאל לנקיי כי הנאשם נהג באופננו, הגיע לזרה, ראה את האופננו נוסע על רחוב בייליק כשאדם רכב עליו עם קסדה (**עמוד 20 שורה 24-23**). על אף שהאופננו חלף על פניו (**עמוד 20 שורה 25**), עד זה, על אף שאין מחלוקת כי מכיר את הנאשם ואף נתקל בו ובדק אותו בבוקר האירוע (**עמוד 20 שורות 32-30**), לא טען כי זיהה את הנאשם כמו שנרג על האופננו ואף הבahir בחקירותו הנגדית כי "לא ראיתי אותו נסע" (**עמוד 23 שורה 13**).

גם בכך יש כדי להעמיד בסימן שאלת השוטרים האחרים לזהות את הנאשם במהלך נסיעתו.

зат וועוד, העד אליו פחימה טען כי מיד ניגש אל ביתו של הנאשם שנמצא בקרבת מקום וכי כאשר הגיע ראה את הנאשם יורד מהאופננו - "זיהיתי אותו בשלב זהה שהוא יורד מהאופננו" (**עמוד 20 שורה 29 ועמוד 23 שורות 13-11 ו-24**).

לכאורה, היה בעדות זו כדי לסייע לבית המשפט בבחינת שאלת הזיהוי, אלא שהשוטר לאוניד בלנקו, שהגיע יחד עם השוטר אליו פחימה לזרה ואף ניגש ראשון לנאשם (**עמוד 20 שורה 29**), כתוב בדוח הפעולה שהוגש בהתאם לכל הקפאת הזיכירה, כי עם הגיעו הנאשם עמד בסמוך לאופננו וניסה להעמיד את האופננו על הרגלית (ת/2). הא ותו לא. דהיינו, עולה ספק בעדות השוטר פחימה אשר טען כי ראה הנאשם יורד מהאופננו עת הגיעו השוטרים למקום.

10. על אף קביעתי דעתן כי לא ניתן לקבוע מעלה לכל ספק סביר כי הנאשם הוא שנרג באופננו כמפורט בעובדות כתוב האישום, לאור גרסת הנאשם עצמו, הן בחקירהו במשטרת והן בעדוות בית המשפט, הרי זהה עבר עבירה לפי סעיף **10 לפקודת התעבורה**.

11. כבר בחקירהו במשטרת תחת זהירה (ת/4) הבahir הנאשם כי לאחר שקנה האופננו, על מנת לבדוק אותו, הוא קנה מצבר חדש, **הניע האופננו ואז כיבת אותו** (**שורות 21-20 ו-38-40**). בחקירהו הבahir כי לא ידע שאסור היה להניע האופננו בהיותו בלתי מורשה נהיגה (**שורות 58-59**).

גם בבית המשפט, בחקירתו הראשית, הבHIR כי "הגעתי את האופנו עקיימי מכך כי אני בודק את האופנו... התנועתי וכיביתי באותו רגע..." (עמוד 27 שורת 19-22).

וכך גם בחקירתו הנגדית - "הליך עקיימי מכך, בדקתי שהוא מניע כיביתי אותו ותפסו אותו" (עמוד 31 שורה 28 ועמוד 32 שורה 22).

12. בראע"פ 5166/14 קרופצקי נגד מדינת ישראל (5/5/15) עסק בית המשפט העליון בפרשנות המונח "נהיגה" וקבע כי "משайн ברשותנו הגדרה התוחמת את היקפו של המונח "נהיגה", מבחינה לשונית, علينا לפרש את המונח בהתאם לתכליתו..." (פסקה 18).

בפסק הדין נקבע כי "כל שמדובר בעבירות הנהיגה השונות, כפי הגדרתן בפקודה או בתקנות, נראה כי התכלית המרכזית העומדת בסודן, עניינה בחשש לפגיעה בקשר הנהיגה של הנהוג ברכב ומוניות סיכון נהוג עצמוו למשתמשים בדרך" (פסקה 19).

עוד נקבע כי "תכליתן המרכזית של עבירות אלה, הינה מניעת הנהיגה ברכב, שעה שכשור הנהיגה של הנהוג מוגבל בין משום שהוא מעולם לא הוסמרק מעולם לנהיגה..." (פסקה 19).

לאחר שスクר תכלית הוראות החוק וערך סקירה של משפט משווה, קבע בית המשפט העליון כי "הבחן הנכון לפרשנות המונח "נהיגה" בענייננו הוא מבחן **שליטה אפקטיבית על אמצעי הפעולה של הרכב. בביטחון שליטה אפקטיבית גלומה יכולתו של אדם לשלוט במנגנוני התפעול, הבדיקה והשליטה ברכב**" (פסקה 32).

בפסק הדין האמור, אישר בית המשפט העליון כי ישיבה של אדם כשהוא שיוכר בתחום רכב מסוים, מהוות עבירה של נהיגה בשכרות.

בר, כי התנועת הרכב יש בו משום יכולת שליטה במנגנון הפעולה של הרכב ועל כן מהוות "נהיגה".

13. כך יצא כי כאשר הנאשם חזר על גרטתו העקבית שרכש האופנו על מנת לתקן ולמכורו וכי על אף היותו בלתי מורשה הנהיגה, חלק מהליך בדיקת האופנו הוא הניע אותו, הרי שעבר עבירה של הנהיגה בהיותו בלתי מורשה.

14. כאן המקום לציין כי ב"כ המאשימה בסיכוןו התייחס לאפשרות הרשותו של הנאשם בעבירה זו מכוח מבחן השליטה האפקטיבית, אך ב"כ הנאשם בחר להתעלם בסיכוןו אפשרות הרשותו של הנאשם בעבירה זו מכוח מבחן זה.

15. משקיעתי כי הנאשם "נהג" באופנו כשהוא בלתי מורשה הנהיגה יש להרשינו אף בעבירה של הנהיגה ללא ביטוח ובנהיגה ללא לוחית זיהוי, למשל הייתה מחלוקת כי לאופנו לא הייתה לוחית זיהוי.

16. משקיעתי כאמור, אין נפקא מינה לשאלת האם גירית האופנו על ידי הנאשם, כעולה מגרסתו (**ת/4 שורות 19,23,55 ו-108**, וכן בחקירהו הגדית **בעמוד 31 שורה 26 ובעמוד 35 שורות 11-12**) עונה על הגדרת הנהגה ברכב. אולם, לעניין זה יש לציין כי כבר נקבע שדחיפת כלי רכב בכוח הגוף אינה נהיגה המצריכה רישון נהיגה ברכב.

ראו: ע"פ (ת"א) **1681/85 דעבול נגד מדינת ישראל (86/05)** פסקה 4 בפסק דין של הש' מ' אילן ופסקה 2(ג) בפסק דין של הש' י' לוייט.

17. סוף דבר, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות החזקת סמ' לצריכה עצמית לאור הודהתו בעבודה זו וביתר העבירות הنبي מרשיעה אותו מכח העובדה שהוכחה כי הנאשם הניע את האופנו ביום האירוע על אף היוותו בלתי מורשה נהיגה.

ניתנה היום, כ"א סיון תשע"ח, 04/06/18, במעמד הצדדים.